

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. ve věci

žalobce: **J. G.**,
e. č. státní příslušnost,
t. č. pobytem,
adresa pro doručování:

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**,
Odbor azylové a migrační politiky,
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2019, č. j. OAM-253/ZA-ZA11-ZA19-2019,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí žalovaného 7. 8. 2019, č. j. OAM-253/ZA-ZA11-ZA19-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“), je Italská republika. Žádost o udělení mezinárodní ochrany je tak nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

II. Napadené rozhodnutí

2. V napadeném rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno dne 23. 8. 2019, žalovaný shrnul zjištěný skutkový stav, zejm. obsah poskytnutých údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 25. 3. 2019 a pohovoru provedeného se žalobcem téhož dne. Žalobce mj. uvedl, že odjel z Ázerbajdžánu přes Maďarsko, odkud pokračoval do ČR. Je zdravý, svobodný a bezdětný. Důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je vysoká míra korupce a nedodržování lidských práv v Ázerbajdžánu. Nemohl tam najít zaměstnání, všude chtějí úplatky. Vyřídil si vízum do Itálie, ale v Itálii dosud nikdy nebyl a neměl tam žádný problém. Dále uvedl, že v ČR ani EU se nenacházejí žádní jeho rodinní příslušníci ani další známí. Nemá žádný důvod, proč by nemohl odcestovat do Italské republiky a dokončit svou žádost o mezinárodní ochranu. Preferoval by, pokud by jeho žádost mohla být posouzena v České republice.
3. Žalovaný hodnotil zjištěné skutečnosti a následně po konstataci aplikovatelnosti nařízení Dublin III posuzoval jednotlivá kritéria pro určení příslušnosti členského státu EU k provedení a dokončení azylového řízení. Dospěl k závěru, že na případ žalobce je třeba uplatnit kritérium upravené v čl. 12 nařízení Dublin III. Podle názoru žalovaného byl žalobce dne 12. 3. 2019, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, držitelem platného krátkodobého víza s maximální délkou pobytu na 8 dní ode dne 10. 3. 2019 do dne 1. 4. 2019.
4. Proto žalovaný podal žádost do Itálie o přijetí žalobce zpět, na niž Italská republika ve dvoutýdenní lhůtě ve smyslu čl. 25 odst. 1 a čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III neodpověděla, což má za následek vznik domněnky, že žádosti bylo vyhověno a Italská republika má povinnost přijmout žadatele zpět.
5. Dále se žalovaný zabýval otázkou, zda v Italské republice existují závažné důvody domnívat se, že dochází k systematickým nedostatkům, jde-li o azylové řízení a

podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Poukázal především na podkladové materiály o Italské republice založené ve správním spisu, konkrétně Informaci OAMP ze dne 17. 12. 2018 – Přijímací systém, podmínky, ubytování, ubytovací podmínky a přístup k migrantům a uprchlíkům, a dále Informaci OAMP ze dne 17. 12. 2018 – Azylový systém, Řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém, počty žádostí o mezinárodní ochranu.

6. Z uvedených podkladů podle názoru žalovaného vyplývá, že azylový systém v Itálii je plně koherentní s normami azylových procedur ve státech EU zahrnující všechny základní úkony od provádění pohovorů po odvolací řízení včetně podpory nevládních organizací. Žalovaný odkázal na data za rok 2017 o registraci žádostí a vydaných rozhodnutích. Migrační vlna z let 2015 a 2016 již výrazně opadla a italské orgány začínají zpracovávat žádosti o mezinárodní ochranu obdobně jako další členské státy. Žádné z aktuálních zpráv se nezmiňují o takových nedostatcích, které by dosahovaly úrovně závažnosti, kterou považuje judikatura ESLP k tomu, aby bylo možno hovořit o porušení čl. 3 Úmluvy.
7. Pouhá preference žalobce, aby jeho žádost byla posouzena v ČR, neboť je zde spokojený, je nedostačující. K tomu žalovaný poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č.j. 2 Azs 127/2017-25. Z dostupných informací neplyne, že v Itálii mělo hrozit žalobci riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU.
8. Žalovaný uvedl, že si je vědom relevantní judikatury soudů některých členských států, která v určitých případech konstatovala, že v Itálii mohou existovat systémové nedostatky v oblasti přijímání žadatelů, nicméně z této judikatury plyne, že aby došlo k porušení čl. 3 Úmluvy, musí být prokázány podstatné důvody vedoucí k přesvědčení, že dotyčné osobě by v případě jejího návratu hrozilo skutečné riziko zacházení v rozporu s čl. 3 Evropské úmluvy.
9. Žalovaný poukázal dále i na publikaci Švýcarské rady pro uprchlíky (Swiss Refugee Council), která poukazovala na problematický až neudržitelný přijímací systém v Itálii kvůli nedostatku ubytovacích kapacit. Publikace však vycházela z období, kdy Italská republika čelila enormnímu nárůstu počtu podaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany, a tudíž i požadavky na ubytování těchto žadatelů přesahovaly kapacitní možnosti azylových středisek v Itálii. K tomu však žalovaný poukázal na statistiky agentury Frontex, které dokumentují, že situace se od roku 2016 změnila, neboť v roce 2017 a 2018 poklesl počet ilegálních příchodů.
10. Navíc italská strana dne 8. 1. 2019 sama zasláním oběžníku potvrdila, že je schopna garantovat základní práva žadatelů. Žalobce zároveň nelze považovat za zranitelnou osobu, na kterou je z humanitárního hlediska nutno vztáhnout přísnější kritéria v případě přemístění vůči příslušnému členskému státu, a není ani osobou, která by měla vyživovací povinnost vůči nezletilým rodinným příslušníkům. Žalobce sám navíc v průběhu řízení neuvedl, proč by neměl být do Italské republiky přemístěn, naopak sdělil, že neměl ve vztahu k Itálii žádný problém.

11. K možnosti aplikace čl. 17 nařízení Dublin III žalovaný uvedl, že žadatel nemá na území ČR žádné přímé rodinné vazby ani žádné další sociální vazby. Je zdravý a neužívá žádné léky, není zranitelnou osobou a je schopen orientace v cizím prostředí, jakož i zajistit si základní prostředky k pobytu. Žalovaný neshledal žádné důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.
12. Z uvedených důvodů žalovaný uzavřel, že byly dány podmínky pro zastavení řízení pro nepřipustnost žádosti o mezinárodní ochranu, neboť příslušným členským státem je Italská republika.

III. Žaloba

13. Podle mínění žalobce nemělo být ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu vůči žalobci aplikováno, neboť v případě předání do Italské republiky hrozí, že bude žalobce v důsledku neuspokojivých přijímacích podmínek vystaven ponižujícímu či nelidskému zacházení ve smyslu Listiny základních práva EU.
14. Domněnka dodržování základních práv v jednotlivých členských státech EU je domněnkou vyvratitelnou, jak rozhodl již velký senát ESLP ve věci Tarakhel proti Švýcarsku (stížnost 29217/12), i v případě tzv. dublinských návratů lze presumpci, že přijímající stát bude vždy postupovat v souladu s čl. 3 Evropské úmluvy vyvrátit, pokud existují závažné důvody se domnívat, že dotčené osobě, bude-li navracena, hrozí reálné nebezpečí, že bude vystavena zacházení v rozporu s tímto ustanovením. Povinností předávajícího státu, tedy České republiky, je provést důkladné a individuální posouzení situace dotčené osoby. Dále žalobce uvedl, že neexistence rozhodnutí ESLP nebo SDEU deklarující nemožnost navracení žadatelů o mezinárodní ochranu do Itálie automaticky neznamená, že žalovaný může rezignovat na posouzení aktuální situace v Itálii s ohledem na okolnosti případu.
15. Žalovaný poukázal na zprávu Swiss Refugee Council o přijímacích podmínkách žadatelů o mezinárodní ochranu v Itálii, a to zejm. navrátilců v dublinském řízení. Žalovaný zcela pomíjí žalobcem již dříve argumentované zprávy o situaci v italských azylových zařízeních (zpráva AIDA z roku 2016). Největší problém, kterému navracení do Itálie čelí, se týká přijímacích podmínek. Dále žalobce poukázal na společnou zprávu Swiss Refugee Council a Dánského koncilu pro uprchlíky z roku 2017 „*Is Mutual Trust Enough? The situation of persons with special reception needs upon return to Italy.*“ Podpůrně pak žalobci znovu upozornil na závěry rozsudku ESLP ve věci Tarakhel proti Švýcarsku (stížnost č. 29217/12).
16. Uvedené informace svědčí o důvodných obavách, že italský azylový systém a přijímací podmínky žadatelů vykazují systémové nedostatky, a proto je úvaha žalovaného v tomto směru nedostatečná. Lze totiž důvodně pochybovat, že by žalobci byla dostatečně garantována ochrana jeho práv v případě transferu do Itálie. Žalovaný se navíc otázkou dostatečné garance práv žalobce v napadeném rozhodnutí

vůbec nezabýval a rezignoval tak na důkladné a individuální posouzení požadované ESLP.

17. Žalovaný se nedostatečně vypořádal s otázkou podmínek v přijímacích zařízeních v Itálii. Samotné snížení počtu přicházejících migrantů samo o sobě ještě nutně neznamená výrazné zlepšení podmínek v těchto zařízeních. Nutno podotknout, že žalovaný své tvrzení ani ničím nedokládá. O přetrvávajících potížích hovoří např. zpráva ASGI Dublin: Italy (viz <http://www.asylumineurope.org>), která mapovala situaci v Itálii v roce 2018 s tím, že některým dublinským navrátilcům byl po příjezdu zcela odepřen přístup do italského přijímacího systému nebo museli čekat dlouho, než byli ubytováni v zařízeních SPRAR. Dále přetrvávají problémy s identifikací zranitelných osob a přístupem k azylovému řízení.
18. Žalobce dále poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č.j. 10 Azs 12/2017-72, jimiž dokládá, že judikatura konstatující možné systémové nedostatky v Itálii se nevztahuje pouze na případy rodiny s malými dětmi.
19. Žalobce dále zpochybnil, že žalovaný vycházel ohledně poměrů v Itálii pouze z jediné zpráv – OAMP – Přijímací systém ze dne 17. 12. 2018, což kritizovala opakovaně judikatura.
20. Dále žalobce namítl, že žalovaný se měl více zabývat možností aplikace diskrečního ustanovení podle čl. 17 nařízení Dublin III.
21. Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

22. Žalovaný popírá oprávněnost námitek uváděných žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či dublinského nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčen, že postupoval v souladu s dublinským nařízením a jednotlivými ustanoveními správního řádu.
23. Jak již žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, v případě žalobce a jeho podané žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 12. 3. 2019 bylo nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 dublinského nařízení.
24. Žalovaný je tudíž přesvědčen, že napadené rozhodnutí je opřené o bezprostředně závazné dublinské nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci, když žalovaný v tomto rozhodnutí v souladu s uvedeným nařízením zcela správně posoudil, že státem příslušným v případě žádosti o mezinárodní ochranu podané žalobcem je Italská republika. Stejně tak je žalovaný přesvědčen i o tom, že v napadeném rozhodnutí dostatečně posoudil rovněž i podmínku uvedenou v čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení, když dospěl k závěru, že v případě Italské republiky neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům,

pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie.

25. K námitce týkající se naznačené existence systematických nedostatků v azylovém řízení, či podmínkách přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu, které by s sebou nesly riziko nelidského či ponižujícího zacházení, žalovaný musí podotknout, že takovéto tvrzení nemůže vést k vyvrácení domněnky o Italské republice jako o bezpečné zemi, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. Italská republika je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Z tohoto pohledu není opodstatněný důvod k obavám z návratu žalobce do Italské republiky. Žalovaný též poukazuje na skutečnost, že Italská republika jako člen Evropské unie je rovněž signatářem Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a jako taková je rovněž vázána standardem ochrany lidských práv, který je ekvivalentní standardu vyžadovanému v České republice. Pokud by se však během pobytu žalobce v Italské republice přesto nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce.
26. Žalovaný má za to, že nebylo prokázáno, jak naznačuje žaloba, že v konkrétním případě žalobce by v případě jeho předání do Italské republiky nebyl zajištěn plný rozsah jeho procesních práv v azylovém řízení, a že by v jeho konkrétním případě existovala důvodná obava, že by mohl být vystaven ponižujícímu nebo dokonce nelidskému zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č.j. 6 Azs 324/2016 – 38, v němž soud uvedl, že tzv. dublinský systém totiž stojí na předpokladu, že se žadatelem o mezinárodní ochranu se bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoli členském státě (srov. zejména bod 10 preambule nařízení Dublin III).
27. Vzhledem k pokročilé harmonizaci azylového práva v Evropské unii lze pak tento předpoklad označit za oprávněný. V konečném důsledku by tedy neměl být rozdíl v tom, zda o žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu bude rozhodovat Česká republika či jakýkoli jiný členský stát. Tím žalovaný v žádném případě nerozporuje tvrzení v žalobě, že domněnka, že státy participující na dublinském systému dodržují za všech okolností základní práva žadatelů o mezinárodní ochranu chráněná Úmluvou, je vyvratitelná. K tomuto však žalovaný uvádí, že žalovaný v konkrétním případě žalobce nemá žádné informace, a ani žalobce přes značnou obsáhlou svou žalobu v ní neposkytl žádný důkaz ani tvrzení o tom, že by v Italské republice v případě jeho navrácení nebyly dodrženy zákonné postupy, či že by v této zemi existovaly systémové nedostatky v azylovém řízení či podmínkách přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Je zřejmé, že žalobce ve správním řízení neuvedl a ani nyní ve své žalobě neuvádí vzhledem ke svému konkrétnímu případu konkrétní skutečnosti, které by bránily jeho předání do Italské republiky.
28. Po podrobném prostudování žaloby tedy žalovaný konstatuje, že žalobce ve svém konkrétním případě spatřuje možné porušení čl. 3 Úmluvy v případě jeho návratu do Itálie pouze v tom, jak se v žalobě snaží prokázat, že mu z kapacitních důvodů nebude poskytnuto ubytování v žádném z přijímacích středisek a bude ponechán na

ulici. K tomu žalovaný uvádí, že Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967, nevydal ohledně Italské republiky žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do této země. Poslední vyjádření Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky k situaci v Itálii, obsažené v jeho doporučeních z července 2013, naopak jednoznačně hovoří o zlepšení tamní situace oproti předcházejícím letům, a to jak v oblasti přijímacích podmínek pro žadatele o mezinárodní ochranu, tak z hlediska kvality vedených řízení ve věci mezinárodní ochrany a dodržování dalších standardů společného evropského azylového systému.

29. Žalovaný pak poukázal rovněž na to, že aby došlo skutečně k porušení čl. 3 Úmluvy, musí být prokázány podstatné důvody vedoucí k přesvědčení, že dotyčné osobě by v případě jejího navrácení do cílové země hrozilo skutečné riziko, že bude vystavena zacházení, jež je v rozporu s článkem 3. Jen v takovém případě čl. 3 Úmluvy implikuje povinnost nedeportovat dotyčnou osobu do dané země, přičemž pouhá možnost špatného zacházení sama o sobě nepředstavuje porušení čl. 3 Úmluvy.
30. V konkrétním případě žalobce nejenže nebyla vyvrácena uvedená domněnka, jíž se žalobce dovolává, ale neexistují ani jiné další důkazy o tom, že žalobce bude v případě svého návratu do Itálie vystaven takovému špatnému zacházení, které by dosáhlo určité minimální úrovně závažnosti, která je vyžadována, má-li uvedené zacházení spadat pod působnost čl. 3 Úmluvy. Žalovaný pak též připomíná, že hodnocení minimální úrovně závažnosti je vždy relativní a vždy závisí na všech okolnostech případu. Po individuálním posouzení případu žalobce, který není nezletilou osobou a není ani součástí širší rodiny, která by měla být do Itálie transferována, žalovaný nezjistil žádné objektivní a aktuální informace, které by v případě jeho transferu do Italské republiky potvrzovaly jakékoliv riziko ve smyslu porušování mezinárodních závazků Italskou republikou, jde-li o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 3 Evropské úmluvy. Žalobce je mladým, avšak dospělým mužem, který je zdravý a který nemá v současné době na území Evropské unie a ani ve své vlasti žádné rodinné závazky.

V. Posouzení věci krajským soudem

31. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud přiznal podané žalobě odkladný účinek usnesením ze dne 2. 10. 2019, č.j. 33 Az 42/2019-27.
32. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (resp. nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

33. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Předmětem posouzení v této věci nejsou samotné důvody pro udělení či neudělení mezinárodní ochrany, nýbrž podmínky pro aplikaci ustanovení § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Existenci závažných důvodů se domnívat, že v jiném členském státě dochází k systémovým nedostatkům azylového systému ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení č. 604/2013, je soud povinen posuzovat podle skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2016, čj. 5 Azs 195/2016-22, přístupný na www.nssoud.cz).
34. Krajský soud zjistil ze **správního spisu** žalovaného následující skutkový stav.
35. Žalobci bylo Italskou republikou uděleno cestovní, turistické vízum s platností na osm dnů. V pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany k přímému dotazu uvedl, že v Itálii nikdy nebyl a nevidí v odcestování do této země žádný problém. Nicméně by byl raději, pokud by řízení o žádosti probíhalo v ČR. Ve správním spisu jsou založeny i aktuální zprávy o Itálii a jejím azylovém systému, zejm. Informace OAMP ze dne 17. 12. 2018 „Azylový systém Řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém, počty žádostí o mezinárodní ochranu“ a „Přijímací systém. Podmínky, ubytování, ubytovací podmínky a přístup k migrantům a uprchlíkům.“ Podle přípisu italského dublinského centra ze dne 8. 1. 2019 byla dublinská střediska ostatních členských států informována o změně italské legislativy týkající se přijímacího systému, z něhož vyplývá, že všichni dublinští žadatelé budou ubytováni v ostatních centrech, nicméně nikoliv v SIPROIMI centrech rezervovaných pro poživatele mezinárodní ochrany, nezletilé bez doprovodu a humanitární případy.
36. Ve správním spisu jsou založeny i aktuální zprávy o Itálii a jejím azylovém systému, zejm. Informace OAMP ze dne 17. 12. 2018 „Azylový systém Řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém, počty žádostí o mezinárodní ochranu“ a „Přijímací systém. Podmínky, ubytování, ubytovací podmínky a přístup k migrantům a uprchlíkům.“ Tyto zprávy jsou zpracovány na podkladě informací z databáze AIDA, ECRE, MZV USA a dalších zpráv referujících o podmínkách v Itálii. Z těchto podkladových zpráv mj. vyplývá, že v azylových střediscích, která jsou rozdělena na několik úrovní CPSA – Střediska první pomoci a přijímací střediska, dále Ubytovací zařízení (CDA) či Nouzová přijímací střediska (CAS) a konečně Systém ochrany žadatelů o azyl a uprchlíků (SPRAR). Ve všech střediscích je obecně „*zajištěn základní standard včetně lékařské péče, jídla, oblečení nebo první pomoci*.“ První citovaná zpráva také uvádí, že v případě žadatelů o mezinárodní ochranu navracených do Itálie z důvodu její příslušnosti se postup italských úřadů odvíjí od stavu původního řízení.
37. Z druhé citované zprávy pak stran ubytovacích podmínek plyne, že v případě osob navracejících se skrze tzv. dublinský systém závisí na jejich předchozí situaci a v praxi často i kvůli nedostatku informací končí v provizorním nebo neformálním ubytování

i kvůli tomu, že jim v případě předchozího svévolného opuštění středisek může být ubytování odmítnuto. Italské úřady nebyly v roce 2017 schopny v oblasti ubytování udržet krok s počtem žadatelů o azyl a uprchlíky. Mezi faktory zvyšující tlak na přijímací systém včetně poskytnutí adekvátních materiálních podmínek patřil mj. rostoucí počet navracejících se osob přes dublinský systém.

38. Podle přípisu italského dublinského centra ze dne 8. 1. 2019 byla dublinská střediska ostatních členských států informována o změně italské legislativy týkající se přijímacího systému, z něhož vyplývá, že všichni dublinští žadatelé budou ubytováni v ostatních centrech, nicméně nikoliv v SIPROIMI (dříve SPRAR) centrech rezervovaných pro poživatele mezinárodní ochrany, nezletilé bez doprovodu a humanitární případy.
39. Žaloba **není důvodná**.
40. Krajský soud považuje úvodem za vhodné shrnout relevantní právní úpravu, na základě níž bylo napadené rozhodnutí žalovaného vydáno. Žalovaným aplikované nařízení Dublin III sleduje především cíl stanovit jednotná kritéria a postupy společného evropského azylového systému, který je založen na myšlence spravedlivého určení příslušnosti jednoho členského státu k provedení řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to se zřetelem na humanitární zásady a ochranu základních lidských práv.
41. Podle čl. 3 odst. 1, 2 Nařízení Dublin III platí, že *„Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“*
42. Především krajský soud podotýká, že v posuzované věci není sporná samotná kvalifikace kritéria příslušnosti členského státu podle nařízení Dublin III, která byla provedena v předmětné věci podle čl. 12 nařízení Dublin III na základě uděleného italského turistického víza. Spor mezi stranami je v tom, zda se žalovaný dostatečně a řádně zabýval posouzením otázky, zda nejsou závažné důvody domnívat se, že v italském azylovém systému dochází k tzv. systémovým nedostatkům, které by

vylučovaly, aby žalobce byl přemístěn do Itálie jako primárně příslušného členského státu.

43. Krajský soud k tomu uvádí, že ve smyslu relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu je v tomto typu řízení ve věcech mezinárodní ochrany třeba shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl žalovaný posoudit, zda je na místě aplikovat čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec a z důvodu systémových nedostatků určit jako příslušný jiný členský stát, in eventum samotný stát, který vede dublinské řízení. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 1. 2017, čj. 5 Azs 229/2016-44, *„závěry správního orgánu o tom, zda přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do státu primárně určeného jako stát příslušný pro posouzení jeho žádosti nebrání systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů v daném státě ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, jež s sebou nesou pro žadatele o mezinárodní ochranu riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise; v opačném případě se správní orgán dopustí vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.“*
44. V první řadě žalobce důrazně namítl, že domněnka dodržování základních práv v jednotlivých členských státech EU je domněnkou vyvratitelnou, a proto je třeba v rozhodnutí o přemístění dbát o důkladné individuální posouzení případu. S tímto tvrzením žalobce lze samozřejmě souhlasit, neboť tyto závěry vyplývají z relevantní judikatury. Nicméně nelze souhlasit se žalobcem, že by žalovaný vůbec nedostál své povinnosti důkladného a individuálního posouzení věci spojeného s hodnocením podmínek v přijímajícím členském státě. Žalovaný se dostatečně věnoval hodnocení otázky systematických (systémových) nedostatků, a to úměrně skutkovým okolnostem případu. Není tedy pravdou, že by na hodnocení systémových nedostatků rezignoval, jak tvrdí žalobce. Podkladem pro hodnocení podmínek přijímání žadatelů o azyl ve Itálii byly Informace OAMP ze dne 17. 12. 2018 *„Azylový systém Řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém, počty žádostí o mezinárodní ochranu“* a *„Přijímací systém. Podmínky, ubytování, ubytovací podmínky a přístup k migrantům a uprchlíkům.“* Dále využil i fakta získaných z veřejně dostupných statistik systém Frontex, jakož i informaci italského dublinského střediska ze dne 8. 1. 2019.
45. Pokud žalobce poukázal na další konkrétní zprávy o situaci v italských přijímacích zařízeních, zejm. zprávu AIDA z roku 2016 či společnou zprávu Swiss Refugee Council a Dánského koncilu pro uprchlíky z roku 2017 *„Is Mutual Trust Enough“. The situation of persons with special reception needs upon return to Italy*“, je třeba uvést následující. Předně je třeba zdůraznit, že žalovaný byl povinen vycházet ze skutkového stavu zjištěného k datu vydání svého rozhodnutí, což znamená, že argumentace zprávou AIDA z roku 2016 ve vztahu k napadenému rozhodnutí vycházejícímu z italských reálií zjištěných za rok 2018 je skutečně velmi málo relevantní. Za druhé lze k tomu přisvědčit žalovanému, že právě léta 2015 – 2016 znamenala pro evropský společný azylový systém obrovský nápor, což platí zejm. pro nárazníkové země jako je Itálie, Řecko či Bulharsko. To je krajskému soudu známo z jeho rozhodovací činnosti a nemá význam o této otázce vést žádné další

dokazování, přičemž ani žalobce samotné statistické údaje převzaté ze systému Frontex nezpochybnil. Konec konců, zpráva AIDA Country Report: Italy z března 2018 je odkazována i ve spisu obsažené Informaci OAMP ze dne 17. 12. 2018 Itálie – Přijímací systém.

46. Co se týká společné zprávy Swiss Refugee Council a Dánského rady pro uprchlíky (Danish Refugee Council) z roku 2017 „*Is Mutual Trust Enough. The situation of persons with special reception needs upon return to Italy*“ ze dne 9. 2. 2017, není o ní v napadeném rozhodnutí ani v jeho podkladech zmínka. Nicméně krajskému soudu je i tato zpráva známa z jeho rozhodovací činnosti (viz <https://www.refworld.org/docid/58a1a9a94.html>). Cílem a předmětem této zprávy je analýza situace zranitelných osob v přijímacím systému Itálie. Zranitelnou osobou je zde míněna zranitelná osoba ve smyslu čl. 21 a 22 přijímací směrnice, tedy zejm. *nezletilých osob, nezletilých osob bez doprovodu, zdravotně postižených osob, starších osob, těhotných žen, osamělých rodičů s nezletilými dětmi, obětí obchodování s lidmi, osob trpících závažnou chorobou, osob s duševní poruchou a osob, které byly podrobeny mučení, znásilnění nebo jiným formám hrubého psychického, fyzického nebo sexuálního násilí, jako jsou oběti ženské obrázky*“, které mohou mít v přijímacím systému SEAS zvláštní potřeby.
47. Žalovaný však správně dovodil, že žalobce není takovou osobou, která by měla zvláštní potřeby. Osaměle cestujícího muže třicátníka, který podle svého tvrzení netrpí žádnou vážnější chorobou a sám nevidí dle své výpovědi ve správním řízení žádný problém ve vycestování do Itálie, nelze považovat ve smyslu přijímací směrnice souladu s uvedeným vymezením za zranitelnou osobu, a to ani tehdy ne, jde-li o tzv. dublinského navrátilce.
48. V tomto ohledu je třeba poukázat i na přístup Evropského soudu pro lidská práva (ESLP), který v posledních letech dále vyložil svůj pohled na výklad standardů vyplývajících z čl. 3 Úmluvy. Ve vztahu k poměrům v Itálii dále propracoval svůj původní přístup zaujatý ve věci Tarakhel proti Švýcarsku (stížnost č. 29217/12), kde dovodil, že výjimečné okolnosti mohou vytvářet překážku pro předání žadatele o azyl do Itálie. Zejména lze v tomto ohledu poukázat na rozsudek ESLP ze dne 30. 6. 2015 ve věci A. S. proti Švýcarsku (stížnost č. 39350/13), kde soud dovodil, že stěžovatel trpící posttraumatickým stresem, k jehož léčbě užíval léky, může být předán do Itálie a nedojde tím k porušení čl. 3 Úmluvy. Lze uzavřít, že předávání cizinců v rámci dublinského systému do Itálie obecně rozhodně vyloučeno není a pouze výjimečně lze uvažovat o tom, že by příp. snížený standard ubytování mohl mít na základní lidská práva žadatel o azyl takový efekt, aby to bylo srovnatelné s čl. 3 Úmluvy.
49. Žalovaný se dostatečně věnoval hodnocení otázky systematických (systémových) nedostatků, a to úměrně skutkovým okolnostem případu. Není tedy pravdou, že by na hodnocení systémových nedostatků rezignoval, jak tvrdí žalobce. Podkladem pro hodnocení podmínek přijímání žadatelů o azyl ve Itálii byly Informace OAMP ze dne 17. 12. 2018 „*Azylový systém Řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém, počty žádostí o mezinárodní ochranu*“ a „*Přijímací systém. Podmínky,*

ubytování, ubytovací podmínky a přístup k migrantům a uprchlíkům.“ Tyto zprávy jsou zpracovány na podkladě informací z databáze AIDA, ECRE, MZV USA a dalších zpráv referujících o podmínkách v Itálii. Tyto primární zdroje poznatků o poměrech v Itálii jsou v předmětných podkladových zprávách konkrétně citovány a lze je označit za přiměřeně aktuální.

50. Krajský soud již ve svých předchozích rozsudcích dovodil, že takový způsob práce s informacemi o příslušném členském státě nepovažuje a priori za nesprávný, ovšem záleží vždy na okolnostech případu (o který členský stát jde, zda je žadatel zranitelnou osobou atd.). V některých případech krajský soud dovodil nepřekoumatelnost takto podložených rozhodnutí pro nedostatek důvodů, ovšem tak tomu bylo obvykle tehdy, pokud žalovaný přímo citoval ve svém rozhodnutí o zastavení řízení ještě jiné podklady, které nebyly založeny ve správním spisu, anebo tam, kde zjištěné informace nebyly dostačující z hlediska komplexního hodnocení podmínek předání cizince do příslušného členského státu.
51. Krajský soud je toho názoru, že v předmětné věci jsou shromážděné zprávy (byť v kompilátech zpracovaných samotným žalovaným) dostatečným podkladem pro hodnocení situace v Itálii z hlediska otázky existence systémových nedostatků v jejím azylovém systému a vzhledem k datu vydání napadeného rozhodnutí jsou také přiměřeně aktuální. Druhou stránkou je kvalita hodnocení těchto podkladů v napadeném rozhodnutí, která by rozhodně měla být vyšší a rozbor rozhodných okolností podrobnější a všestrannější. Poněkud stručnější zdůvodnění žalovaného však nezakládá nepřekoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
52. Žalobci lze dát dílčím způsobem za pravdu v tom, že situace ohledně ubytování žadatelů o azyl v Itálii dokumentovaná podkladovými zprávami není zcela příznivá. Nicméně těžko ji lze označit za neudržitelnou, neboť italský přijímací systém disponuje ubytovacími kapacitami různého účelového určení, přičemž ve všech střediscích je obecně *„zajištěn základní standard včetně lékařské péče, jídla, oblečení nebo první pomoci.“* Na druhé straně nelze zcela pominout, že žadatelé o azyl navracející se skrze dublinský systém v praxi často i kvůli nedostatku informací končí v provizorním nebo neformálním ubytování i kvůli tomu, že jim v případě předchozího svévolného opuštění středisek může být ubytování odmítnuto. Obdobně vypovídá o situaci přijímání žadatelů o azyl v dublinském řízení kupř. zpráva Italy: Vulnerable Dublin returnees at risk of destitution (přístupné na <http://www.asylumineurope.org/news/13-12-2018/italy-vulnerable-dublin-returnees-risk-destitution>).
53. Souhrnně vzato nelze zcela vyloučit, že by žalobce po příjezdu do Itálie mohl pobývat ve sníženém standardu ubytování, ale to ještě nelze považovat za mučení či nelidské zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy, přičemž navíc jde také o aktivní součinnost žalobce s italskými orgány. Nelze žalovanému vyčítat, že vycházel z výslovného ujištění italského dublinského centra (oběžníku ze dne 8. 1. 2019), že těmto osobám bude zajištěno ubytování, nicméně nikoliv v SIPROIMI střediscích rezervovaných pro zranitelné osoby. Z uvedeného důvodu tak nebylo na místě, aby

si žalovaný nezbytně od italské strany (která navíc svou příslušnost k přemístění žalobce výslovně neakceptovala) vyžadoval individuální záruky.

54. Žádné výjimečné okolnosti, které by bránily jeho přemístění do Itálie, tedy nejsou patrné a žalobce je ani netvrdil. Za této situace lze uzavřít, že stav azylového systému v Itálii nevytváří překážku pro předání žalobce do tohoto členského státu EU podle nařízení Dublin III.
55. Co se týká námitky žalobce poukazující na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č.j. 10 Azs 12/2017 – 70, je potřeba připomenout, že tento rozsudek byl vydán ve věci žadatelky (tedy osaměle cestující ženy) pocházející z Nigérie, přičemž napadené rozhodnutí žalovaného v této věci trpělo nepřezkoumatelností ve vztahu ke zkoumání systémových nedostatků v Itálii. Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku mj. uvedl, že *„se shoduje se správním orgánem, že soukromé důvody stěžovatelky nemohou založit příslušnost České republiky k posuzování její žádosti o azyl. Stěžovatelka však již v žalobě poukázala také na objektivní okolnosti, které mohou vyvolat důvodné obavy, že v případě návratu do Itálie by v jejím případě mohl být porušen čl. 3 Úmluvy. Konkrétně se jedná o nedostatečné kapacity ubytovacích zařízení, které mohou mít za následek nedůstojné až nelidské životní podmínky v nich. Dále stěžovatelka zdůraznila, že pobývat v takto nedůstojném prostředí by pro ni bylo obzvláště tíživé s ohledem na její traumatické zkušenosti z Nigérie. Tyto okolnosti mohou stavět stěžovatelku do pozice zvláště zranitelné osoby. Žalovaný i správní soud by měly vzít tato tvrzení v potaz, vypořádat se s nimi v odůvodnění svých rozhodnutí a doložit své závěry důkazy založenými ve spisu.“*
56. Azylový příběh žalobce však není se skutkovým stavem řešeným v citovaném rozsudku srovnatelný, neboť žalobce nenese znaky žádné kategorie zranitelných osob, přičemž napadené rozhodnutí žalovaného nebylo shledáno jako nepřezkoumatelné. Sám krajský soud ve své předchozí judikatuře odlišil postavení nigérijských žen vracejících se do Itálie jako zranitelných osob vyžadujících zvláštní potřeby (viz kupř. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 7. 2016, č.j. 33 Az 8/2016-25).
57. Pokud se žalobce dovolával aplikace ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III, které umožňuje členskému státu na základě diskrece atrahovat příslušnost k provedení azylového řízení, krajský soud k tomu uvádí následující. Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III platí, že *„odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě „DubliNet“, zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.“*

58. Podle judikatury neznamená toto právo členského státu libovůli, nýbrž jeho „povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci uvedeného ustanovení učinit (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, čj. 2 Azs 222/2016-24, přístupný na www.nsoud.cz).
59. Z napadeného rozhodnutí však jednoznačně vyplývá, že žalovaný aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III zvažoval, nicméně dospěl k závěru, že případ žalobce není zvláštního zřetele hodný. Tomu je možno připomenout, že žalobce nemá v ČR žádné příbuzné, osobní vazby ani nic dalšího, co by bylo možno v rámci úvahy k aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III zohlednit. Navíc krajský soud podotýká, že žalobce ve správním řízení toliko vyjádřil subjektivní přání, aby jeho žádost vyřizovala Česká republika, ovšem toto své stanovisko neopřel o žádné racionální a relevantní argumenty.
60. Krajský soud tedy ani v tomto ohledu neshledal napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné, a proto ani tento žalobní bod není důvodný.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

61. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
62. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.r.s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, nevznikly žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti, a proto mu nebyla náhrada nákladů řízení přiznána. Z uvedených důvodů bylo o náhradě nákladů rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku II a III tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. listopadu 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.

